

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Karabína a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci proti obvinenej **A. N. a spol.**, pre spolupáchateľstvo obzvlášť závažného zločinu úverového podvodu podľa § 20, § 222 ods. 1, ods. 5 písm. a/ Tr. zák. a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 26. októbra 2011 v Bratislave dovolanie obvinených A. N. a J. N. proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. januára 2011, sp. zn. 3 To 318/2010, a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolania obvinených A. N. a J. N. **s a o d m i e t a j ú.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu v Banskej Bystrici z 23. septembra 2010, sp. zn. 6T 28/2009, boli obvinení A. N., Ľ. P. a J. N. uznaní za vinných :

obv. **A. N.** v bodoch 1/ a 2/ z obzvlášť závažného zločinu úverového podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 222 ods. 1, ods. 5 písm. a/ Tr. zák.,

obv. **Ľ. P.** v bode 1/ z trestného činu úverového podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 a

obv. **J. N.** v bode 2/ zo zločinu úverového podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 222 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

obvinená A. N. s obvineným Ľ. P. v bode 1/

dňa 2. decembra 2005 v B. v pobočke O. po tom, čo obaja obvinení pri predchádzajúcich návštevách zisťovali podmienky pre poskytnutie kontokorentného úveru, obv. L. P. ako konateľ spoločnosti A. na požiadanie obv. A. N. dobrovoľne uzatvoril s O. zmluvu o kontokorentnom úvere č. X. a spoločne s obv. A. N. aj dohodu o vyplňovacom práve k bianko zmenke č. 1 X., na základe ktorej bol tejto spoločnosti poskytnutý úver 2 500 000 Sk s jeho konečnou splatnosťou do 1. decembra 2006, pričom k žiadosti o poskytnutie úveru obaja obvinení predložili nepravdivé daňové priznanie k dani z príjmov právnickej osoby za kalendárne roky 2003 a 2004 spolu so súvahou a výkazom ziskov a strát spoločnosti P., neskôr A., avšak obv. L. P. ani obv. A. N. úver úmyselne nesplátili, pričom si boli vedomí toho, že na poskytnutie úveru po predložení falošných dokladov nespĺňajú podmienky, čím spôsobili O. škodu vo výške 82 984,80 eur (predtým 2 500 000 Sk),

obvinená A. N. s obvineným J. N. v bode 2/

dňa 13. januára 2006 v B. v pobočke O. po tom, čo obaja obvinení pri predchádzajúcich návštevách zisťovali podmienky pre poskytnutie kontokorentného úveru, obv. J. N. ako konateľ spoločnosti S. na požiadanie obv. A. N. uzatvoril s O. zmluvu o kontokorentnom úvere č. X. a spoločne s obv. A. N. aj dohodu o vyplňovacom práve k bianko zmenke č. 1 X., na základe ktorej bol spoločnosti S. poskytnutý kontokorentný úver 2 500 000 Sk s jeho konečnou splatnosťou do 12. januára 2007, pričom k žiadosti o poskytnutie úveru obaja obvinení predložili nepravdivé daňové priznanie k dani z príjmov právnickej osoby za kalendárne roky 2004 a 2005 spolu so súvahou a výkazom ziskov a strát spoločnosti S., avšak obv. J. N. ako konateľ tejto spoločnosti ani obv. A. N. úver úmyselne nesplátili, pričom si boli vedomí toho, že na poskytnutie úveru po predložení falošných dokladov nespĺňajú podmienky, čím spôsobili O. škodu vo výške 82 984,80 eur (predtým 2 500 000 Sk).

Okresný súd za to uložil obvinenej A. N. podľa § 222 ods. 5 Tr. zák., s použitím § 39 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák., s poukazom na § 36 písm. j/ Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, na výkon ktorého ju podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Obvinenému Ľ. P. uložil podľa § 250 ods. 4 Tr. zák., účinného do 31. decembra 2005, trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov, s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu troch rokov.

Obvinenému J. N. bol okresným súdom uložený podľa § 222 ods. 4 Tr. zák., s použitím § 39 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák., s poukazom na § 36 písm. j/ Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 51 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložený a podľa § 49 ods. 2 Tr. zák. bola určená skúšobná doba s probačným dohľadom nad jeho správaním v trvaní 4 (štyroch) rokov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. okresný súd uložil obvineným A. N. a Ľ. P. povinnosť nahradiť spoločne a nerozdielne poškodenej strane O. škodu v sume 74 986,93 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. bola poškodená strana O. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaná na občianske súdne konanie.

Tento rozsudok bol napadnutý odvolaniami obvinených A. N. a J. N., ako aj odvolaním krajského prokurátora v Banskej Bystrici. O nich rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 12. januára 2011, sp. zn. 3 To 318/2010 tak, že u všetkých obvinených podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 2 Tr. por. zrušil rozsudok okresného súdu vo výrokoch o uložených trestoch a spôsobe ich výkonu a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol sám tak, že uložil

obvinenej **A. N.** podľa § 222 ods. 5 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8 Tr. zák. a § 36 písm. j/ Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov, na výkon ktorého ju podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia;

obvinenému **J. N.**, podľa § 222 ods. 4 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8 Tr. zák. a § 36 písm. j/ Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia;

obvinenému Ľ. P. bol uložený podľa § 250 ods. 4 Tr. zák., účinného do 31. decembra 2005, trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov, na výkon ktorého bol zaradený do prvej nápravno výchovnej skupiny.

Krajský súd sa stotožnil so skutkovými závermi prvostupňového súdu i s právnou kvalifikáciou žalovaných skutkov tak, ako o nich rozhodol prvostupňový súd, ktorému však pri rozhodovaní o treste vytkol nesprávne použitie ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu u obvinených A. N. a J. N. Splnenie podmienok na použitie tohto ustanovenia nezistil u žiadneho z nich a obom menovaným obvineným uložil tresty odňatia slobody v rámci základnej trestnej sadzby, s hornou hranicou zníženou o jednu tretinu, vzhľadom na ustanovenie § 38 ods. 3 Tr. zák., keď prevažovala u nich jedna poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zák.

Pri zaradení obvinených na výkon trestov odňatia slobody krajský súd u obvinenej A. N. použil ustanovenie § 48 ods. 4 Tr. zák. na rozdiel od okresného súdu, ktorý vychádzal z ustanovenia § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. predpokladajúceho pre zaradenie do ústavu s najmiernejším stupňom stráženia, že páchatel' v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin, zatiaľ čo krajský súd bral do úvahy skutočnosť, že išlo u tejto obvinenej o obzvlášť závažný zločin, ale pre miernejšie zaradenie na výkon trestu prihliadal u nej na okolnosti predpokladané v § 48 ods. 4 Tr. zák. U obvineného J. N. pri zaradení na výkon trestu postupoval krajský súd podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák.

Výroky o náhrade škody rozsudku súdu prvého stupňa ponechal krajský súd nedotknuté.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podali obvinení A. N. a J. N. dovolanie prostredníctvom svojej obhajkyne a uviedli v ňom dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Podstata dovolacích námietok obvinených spočíva v tom, že nebol preukázaný ich úmysel smerujúci k vylákaniu úveru uvedením iného do omylu, pretože by nekonali tak, že by boli podpisovali zmenku ako avalisti a začali so splácaním úveru. Poukazovali na to, že obvinená vložila na kontokorentný účet O. niekoľko splátok vrátane splátky v sume

200 000 Sk. Uvádzali, že celá situácia ohľadom ich platobnej neschopnosti bola výrazne zhoršená tou skutočnosťou, že v júni 2008 bolo voči obvinenej A. N. v inej veci vznesené obvinenie a bolo im zadržané celé účtovníctvo ich firmy S. a následne na to v príčinnej súvislosti došlo k zhoršeniu podmienok na podnikanie, prišli o klientov a stratili reálny prehľad o záväzkoch iných spoločností vo vzťahu k ich spoločnosti S. Akákoľvek protiprávnosť ich konania vykazuje podľa nich len znaky obchodnoprávných vzťahov.

Ďalej obvinení poukazovali na to, že sa súd nevyrovnal s dôkazmi, podľa ktorých sprostredkovanie predmetného úveru im vybavovala osoba menom P., na radu svedkyne A. B. a táto svedkyňa potvrdila, že úvery, ktoré aj v jej prípade vybavovala pani P., boli získané na základe falošných listín, o čom svedkyňa B. nevedela, že táto osoba menom P. predložila falošné doklady. Vytýkali prvostupňovému súdu, že sa nezaoberal výpoveďou svedka D., ktorý pracoval na ich stavbe a potvrdil, že oni z K. do B. vycestovali za účelom podpísania úverových zmlúv v O. len raz.

Obvinení tvrdia v dovolaní, že doposiaľ nebolo nijakým spôsobom preukázané, že listiny obsahujúce nepravdivé údaje, na základe ktorých boli úvery poskytnuté, boli nepravdivo a úmyselne vyplnené nimi, obvinenými manželmi N. V tej súvislosti poukazovali aj na to, že napriek ich návrhu nebolo vykonané znalecké dokazovanie z odboru grafológie, ktorým by sa hodnoverne preukázalo či oni, obvinení manželia N., boli tí, ktorí do predmetných listín na získanie úverov uviedli nepravdivé údaje s cieľom uviesť banku do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru.

Obvinení ďalej uvádzali, že súd prvého stupňa sa nezaoberal výpoveďou svedka Š. Š., súkromného detektíva, ktorý potvrdil, že osoba menom P. vybavovala predmetným spôsobom úver viacerým osobám, ktorých takto dostala do nepríjemnej situácie a do rozporu so zákonom. Namietali vierohodnosť výpovede svedka Ing. V. H., pokiaľ tento uvádzal, že predmetné listiny na získanie úverov predkladali oni, manželia N. a nie iná osoba. Tvrdili, že pokiaľ by svedok pripustil, že predmetné úvery vybavovala iná osoba, sám by pripustil svoje konanie, ktoré by bolo nie len v rozpore s internými predpismi O. Zdôrazňovali, že nijakým spôsobom nebola úplne a bezpečne vyvrátená ich obhajoba.

Obvinení citovali ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., i tú jeho časť, že úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Podľa nich však nesprávnym

právnym posúdením zisteného skutku v danej veci rozumejú to, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný, teda boli uznaní za vinných za skutok, ktorý nie je trestným činom. Uviedli, že nežiadajú, v súlade so zákonom, preskúmať skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu, pretože skutkové zistenia boli všetky realizované, dôkazy boli všetky hodnotené, avšak neboli naplnené formálne znaky trestného činu úverového podvodu. Inak by každé nevydarené konanie medzi stranami poskytujúcimi úver a prijímajúcimi úver bolo vždy trestným činom.

Na základe týchto dôvodov obvinení navrhli, aby dovolací súd postupoval v zmysle § 386 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj predchádzajúce rozhodnutie súdu prvého stupňa, keďže odvolací súd ako aj súd prvého stupňa sa nevyrovnali so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie s ohľadom na nesprávne právne posúdenie zisteného skutku a nesprávnosť skutkových zistení súdu prvého stupňa, pretože výroková časť nezodpovedá jednak skutočnosti a jednak vykonaným dôkazom. Navrhovali, aby dovolací súd podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) preskúmal dovolanie obvinených A. N. a J. N. a zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. por.), bolo podané oprávnenými osobami (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1 Tr. por.), ale súčasne aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Pokiaľ ide o dovolací dôvod uvádzaný v dovolaní podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., je nutné zdôrazniť, že rozsah prieskumného oprávnenia dovolacieho súdu je v zmysle vyššie citovaného ustanovenia obmedzený na právne posúdenie ustálených skutkových zistení. Dovolací súd nie je legitimovaný posudzovať ani úplnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie dôkazov vykonaných v pôvodnom konaní.

Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmavanie všetkých rozhodnutí súdu druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení

nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený, bez ďalšieho, prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať.

Preto pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa.

V danom prípade sa krajský súd v otázke viny všetkých obvinených stotožnil so skutkovými i právnymi závermi prvostupňového súdu. V otázke právnych záverov pri posúdení skutkov podľa právnej kvalifikácie uvedenej v rozsudku súdu prvého stupňa sudy nijako nepochybili, táto v plnom rozsahu zodpovedá zákonu a najvyšší súd sa s ňou stotožňuje, lebo zistené skutky umožňujú také právne posúdenie.

K dovolaniu obvinených treba poznamenať, že len formálne odkazuje na znenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. V skutočnosti sa obvinení domáhajú zmeny skutkových zistení. Zdôrazniť treba, že medzi skutkové zistenia patria aj otázky subjektívnej stránky trestného činu, teda zavinenia obvinených a v danom prípade je to aj výslovne vyjadrené v skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa ako v bode 1/, tak aj v bode 2/, že obvinení si boli vedomí toho, že na poskytnutie úveru po predložení falošných dokladov nespĺňajú podmienky. Toto je podstatná náležitosť subjektívnej stránky pri trestnom čine úverového podvodu, pri ktorom sa úver vyláka uvedením iného do omylu v otázke splnenia podmienok na jeho poskytnutie. Je zrejmé, že zavinenie pokrýva v predmetnom prípade aj ostatné zložky konania a následku spôsobeného obvinenými.

Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa. Vyššie uvedený dovolací dôvod preto nemôže napĺňať poukaz obvinených na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t.j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia a v predmetnom prípade bola dokonca aj výslovne vyjadrená v znení skutkových viet.

Všetky námietky obvinených v odôvodnení dovolania vychádzajú z opačného hodnotenia dôkazov než urobili súdy oboch stupňov a obvinení na základe svojich argumentov k dôkaznej situácii, rozsahu dokazovania i jeho celkového vyhodnotenia dospievajú k úplne inému skutkovému záveru než súdy a to takému, že sa nestal trestný skutok zakladajúci predmetné trestné činy. Takáto revízia právoplatného rozhodnutia súdu druhého stupňa a jemu predchádzajúceho rozsudku súdu prvého stupňa na základe dovolania obvinených nie je v dovolacom konaní možná.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. v predmetnom prípade nie sú dané, preto bolo rozhodnuté tak, ako sa uvádza vo výroku tohto uznesenia. Rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. októbra 2011

JUDr. Milan K a r a b í n, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová